

Στον απόηχο μας κρίσιμης χρονιάς πού φεύγει (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης)

[/ Πεμπτούσία](#)

Για μια χρονιά ακόμα αναμένουμε την μεγάλη εορτή των Χριστουγέννων και η κοινωνία μας βρίσκεται σε μεγάλη ανησυχία. Η οικονομική κρίση επηρεάζει όλο και περισσότερους ανθρώπους, που ψυχολογικά γονατίζουν και ελπίδα δεν βλέπουν στον ορίζοντα. Είναι όμως όντως η οικονομική κρίση που κάνει τον άνθρωπο να απογοητεύεται; Είναι πασιφανές ότι δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Η κρίση είναι βαθύτερη και έχει σχέση με την γενικότερη προσέγγιση των ανθρώπων με το Θεό, με τον πλησίον τους και με τον ίδιο τους τον εαυτό. Είναι μια πνευματική κρίση. Δεν γίνεται όμως λόγος γι' αυτήν. Ο λόγος στρέφεται γύρω από τράπεζες, δάνεια, χρέη κ.τ.λ. και κανείς δεν μιλάει για την ουσία του προβλήματος. Κοιτούν το δέντρο και όχι το δάσος.

Για παράδειγμα, δεν αναφέρει κανείς ότι ο εγωισμός ήταν και είναι το αίτιο της σημερινής κατάστασης. Η φιλαυτία είναι αυτή που θαμπώνει τον νου των

ανθρώπων και δεν βλέπουν κανέναν δίπλα τους εκτός από τον εαυτό τους. Επίσης, η αυτοκριτική είναι αυτή που χρειάζεται για να μπορέσει να υπάρξει συναίσθηση των λαθών και έτσι να προκύψει μια νέα αρχή. Όλα αυτά δεν λέγονται από κανέναν παρά μόνον από την Εκκλησία, της οποίας τον λόγο άλλοι γνωρίζουν και υιοθετούν και άλλοι απορρίπτουν σαν κάτι στερεότυπο και παρωχημένο.

Ας δούμε όμως την κατάσταση των Ευρωπαίων, αυτών που ασκούν τόσο αυστηρή κριτική στην πατρίδα μας. Έχουν ομολογουμένως καλύτερο σύστημα υγείας. Τα θεραπευτήρια τους λειτουργούν υποδειγματικά. Όμως οι άνθρωποι, στην μεγάλη τους πλειοψηφία, δεν πιστεύουν πουθενά εκτός από τον εαυτό τους. Επιθυμούν την νόμιμη ευθανασία για έναν αξιοπρεπή θάνατο. Δεν θέλουν να ζουν και οι μόνες χαρές τους συχνά περιορίζονται στο αλκοόλ και σε ψυχοφάρμακα. Το σύστημα υγείας και πρόνοιας λειτουργεί αλλά δεν είναι ικανό να ανακαινίσει τον άνθρωπο. Δεν οδηγεί σε πορεία θεοκοινωνίας και αγιασμού, αλλά καλλιεργεί μόνο «αξιοπρέπεια».

Για πολλούς από τούς πολιτισμένους αυτούς ανθρώπους που θεοποιούν τον τεχνικό πολιτισμό, ο Θεός πέθανε και στην θέση του τοποθετήθηκε ένα «εγώ». Δημιουργήθηκε στη θέση του Θεού ένας βωμός, ένα ομοίωμα του Βάαλ, που ζητά να διαγραφούν από το λεξιλόγιο της ζωής οι λέξεις θυσία και φιλότιμο. Αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να ασκούν κριτική σε μια χώρα που γέννησε τον πολιτιστική βάση της Ευρώπης στην οποία και οι ίδιοι ζουν; Φυσικά, έχουν γίνει λάθη και μάλιστα σημαντικά, αλλά δεν μπορείς να θέλεις την εξαχρέωση ενός ολόκληρου λαού.

Για τους Ευρωπαίους αυτούς υπάρχει βέβαια ένα μεγάλο ελαφρυντικό, το οποίο πρέπει να τους αναγνωρίζεται. Δεν γνώρισαν την Πίστη. Χρησιμοποιήθηκε από τους προγόνους τους το μήνυμα του Ευαγγελίου ακόμα και ως έμβλημα πολέμου. Ο Σταυρός έγινε σημαία για να χαθούν αθώες ψυχές. Μια τέτοια θεολογική προσέγγιση δεν μπορούσε και δεν μπορεί να ελκύσει, να εμπνεύσει και να αλλοιώσει θετικά τους ανθρώπους. Κάπως έτσι «έχασαν την πίστη τους» και κάπως έτσι έχασαν και τον ίδιο τους τον εαυτό. Ότι όμως χάνεται με κάτι θα αντικατασταθεί και γι' αυτό έθεσαν τον υλικό ευδαιμονισμό και τον καταναλωτισμό ως λύση στο κενό τους.

Αυτό έκαναν και μερικοί από τους συμπατριώτες μας και να που βρεθήκαμε στο σημερινό αδιέξοδο. Το πρόβλημα για να εντοπιστεί χρειάζεται ειλικρινής αναζήτηση μέχρι την ρίζα του και η θεραπεία αυτής μπορεί να θεραπεύσει όλο το δέντρο. Η Ορθόδοξη Πίστη, μάς έχει δείξει η ιστορία, ότι μάς έχει ενώσει σε δύσκολες στιγμές και ώρες και μάς έχει οδηγήσει σε λαμπρές σελίδες δημιουργίας και πολιτισμού. Καιρός να την ξαναβάλουμε στην ζωή μας! Είναι ικανή να μας

αναστήσει και να μας μεταμορφώσει.